

[Krag.]

for Voldgiftsretten. Jeg synes dog, der er visse Oplysninger, som det vil være nødvendigt at faa for at kunne tage det Ansvar paa sig, som Gennemførelsen af dette Forslag her i Løbet af Dagen i Dag vil medføre.

Jeg har tilladt mig at fremhæve, at efter de Oplysninger, der er tilgaaet mig, ligger Jernindustrien med Ordre fra Ulandet til Udførelse i Løbet af dette og nogle faa Maaneder af det kommende Aar til et Beløb af ca. 100 Mill. Kr. Men disse Ordre er afgivet paa Grundlag af Tilbud, der er baseret paa det hidtidige Lønniveau, og det er over for mig hævdet, at med de Ændringer, der sker netop paa Jernindustriens Lønomsraade ved dette Lovforslags Gennemførelse, vil det være umuligt at effektuere disse Ordre uden Tab. Det maa dog være muligt at faa foretaget en Undersøgelse af, om de, der paastaar saadant, har Ret, eller de har Uret. Jeg har hørt, at der f. Eks. er afgivet Bestillinger paa Skibsbyggeri her i Landet, som det ganske simpelt vil være umuligt at effektuere, hvis disse Ændringer sker.

Er det da ikke aldeles urimeligt at kræve af Rigsdagen, at den skal gaa ind i Ansvar for Etableringen af et saadant nyt Lønniveau, uden at der gives os Lejlighed til at undersøge Rigtigheden af disse Paastande, Virkningerne af dette over for de forskellige Sider af Erhvervslivet, saa langt man i det hele taget i denne Sag kan naa? Og her staar Ord mod Ord, Opfattelse mod Opfattelse fra Parternes Side, ikke blot i Henseende til det Grundlag, paa hvilket man har forhandlet, ikke blot i Henseende til Betydning af de talrige Enkeltheder, der findes i Lovforslaget, men ogsaa med Hensyn til, hvilke Virkninger det vil faa for Produktionsmulighederne her i Landet, konkurrencemæssigt og prismæssigt.

Derfor siger jeg: paa dette løse Grundlag kan man ikke tage et Ansvar paa sig som det, Regeringen her kræver, Rigsdagen skal tage. Ved det Forslag, som vi har stillet, gives der for det første Parterne Lejlighed til paa Baggrund af den Statsinstitutionens Tilvejebringelse, som endeligt har Pligt til at afgøre Sagen, paa ny at optage Forhandlinger for at søge at naa frem til den Overenskomst paa frivillig Grund, som alligevel har den største Bæreevne i den nærmest kommende Tid. Vi lægger ganske overordentlig stor Vægt paa, at dette sker, og der vil ogsaa i Tiden fra den 1. April og frem gennem de Dage, 10 plus 7, som vi har stillet til Raadighed for Voldgiftsretten,

være rig Lejlighed for denne Rets Medlemmer til at sætte sig ind i Situationen, i dens Forudsætninger og i dens Følger, saafremt der kaldes paa Voldgiftsrettens Afgørelse, fordi Parterne heller ikke i denne Situation kan naa til Enighed.

Derfor vil denne Ret kunne bygge sin Afgørelse paa et ganske anderledes sikkert Grundlag, end den høje Rigsdag i dette Øjeblik er i Stand til. Jeg tør vel ogsaa regne med, at dens Medlemmer i Almindelighed har Forudsætninger, som rækker ud over, hvad det store Flertal af Rigsdagens Medlemmer kan antages at besidde til Afgørelsen af et saadant Spørgsmaal. Og derigennem vil der jo ved Voldgiftsrettens Afgørelse skabes en ganske anderledes Betyggelse end den, vi nu besidder med Hensyn til de paastaede store og katastrofale Virkninger i visse Henseender af et saadant Forslags Gennemførelse.

Det er derfor ogsaa mit Haab, at der ud af de Forhandlinger, som endnu kan etableres paa Lovforslagets videre Gang gennem Rigsdagen, skal kunne tilvejebringes et Resultat. Nu siger den højtærede Statsminister, at hvis ikke Regeringsforslaget vedtages, styrer vi ud i mere katastrofale Tilstande end de nærværende, katastrofale baade for By og Land. Det er muligt, hvis den højtærede Regering ikke vil kende sin Besøgelsestid; thi det er saaledes; at den høje Regering staar med Muligheden for Gennemførelse af en Ordning, bag hvilken en saa at sige fuldt ud enig Rigsdag vil stille sig, og som vil bringe Konflikten til Afslutning. Hvis dette ikke sker, saa vil jeg hævde, at saa sætter Regeringen sit Princip over Samfundshensynet og Forligsinstitutionens Prestige over vor økonomiske Velfærd. Det vil jeg ikke gerne tro, før jeg tvinges dertil, og derfor nærer jeg ogsaa en sikker Forventning om et positivt Resultat af de Forhandlinger, som endnu staar tilbage.

Christmas Møller: Paa nærværende Tidspunkt kan der ikke være forstandig Mening i en længere Debat om Lovforslaget, saa meget mindre som vi ved, at mange Stadier paa Livets Vej kan være tilbage for det, hvis altsaa Regeringen ikke hurtigst muligt besinder sig.

Til det ærede Medlem Hr. Fr. Andersen, Udvalgets Ordfører, vil jeg gerne sige: Hvorledes vil det ærede Medlem karakterisere den fuldkomne oplagte Situation, som det af ham anbefalede Forslag angiver, nemlig at Mæglingforslaget blev Lov, at April- og Majforholdene ordnede, og at der